

sasa!« je zavpil in se je spustil navzdol. Tri trenutke se je drsal ob gladki skali nad črnim prepadom, med nebom in zemljo. Že je mislil, da je izgrešil polico in da drči naravnost v prepad in se tam razbije na tisoč koščkov. Toda hipoma je obstal na varni polici in se je krčevito oprijel z rokami mrzle skale... »No, zdaj sem pa resnično rešen,« si je dejal in se je globoko oddahnil. »Pa sem že mislil, da bom sfrčal naravnost v globočino... Neprijetno bi bilo to, strašno neprijetno zame...«

A ni dolgo odlašal, ampak je šel previdno po polici na levo stran. Zavil je okrog stene in ni Anje Panje nič več videl. Pa mu je bilo to tako všeč, da je pričel glasno žvižgati. Toda kmalu je utihnil, zakaj hipoma je prenehala polica, in Kocelj ni mogel naprej. Pred njim je strmela stena, navpična in gladka stena. Nikjer škrbice, nikjer stopinjice, nikjer roba, da bi se mogel človek vsaj malo oprijeti zanj... »Ovbe — hopsasa!« je zatarnal Kocelj. »Zdaj pa sem lepo naletel in sem prišel iz dežja pod kap. No, nič ne de — grem pa nazaj na desno in si najdem tam varnega sestopa s te preklicane police.«

V osamljenost tiho šumeče noči...

Pokojni materi v spomin.

*V osamljenost tiho šumeče noči
nebo je zaplakalo milo
in zlate iz svojih nebeških oči
solzé je hladeče rosilo.*

*Kako ti je, duša uboga, kako?
V bridkosti kot vzdih pritajeni
vse nade, vse rože za zmerom ležo —
mladost je kot vrisk zamorjeni.*

*Kako ti je, duša? Ob oknu slonim —
ne morem, ne morem zaspati!
Bedim, ah, in sanjam in v prošlost strmim
in mislim na tebe, o mati.*

*Na tebe in tvoje nebeške oči,
ki blage sijale nekdam mi
so skozi vso srečo, vso žalost noči,
ki bile so solnce in raj mi.*

*Ugasnile so, ah, in zarja in dan
in solnce in mavrica z njim!
Zaman zdaj togujem in plakam, zaman,
zaman hrepenenje za njim!*

*Zaman? — Ko do vrha prepolna obupa
je duša — ofožno oko v njo uprem,
in vse v njej utone, v spominu ni strupa:
oči kot nekdam milojasne zaztem.*

*Vsa tožba se v njih potopi, izgubi,
izgine vsa bol, vsa tesnoba.
Bodite blagoslovljene, sladke oči,
do konca življenja, do groba!*

Miroslav Kunčič.